



Република Србија  
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД  
Прев 832/2022  
26.01.2023. године  
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш, Татјане Матковић Стефановић, Јасмине Стаменковић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца Развојна банка Војводине АД Нови Сад - у стечају, чији је пуномоћник Божидар Бороња, адвокат у ..., против туженог АА из ..., ..., чији је пуномоћник Драган Бојанић, адвокат у ... ради исплате дуга, вредност предмета спора 60.000,00 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 6Пж 4681/21 од 28.10.2021. године, у седници већа одржаној 26. јанура 2023. године, донео је

### РЕШЕЊЕ

**НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ** посебна ревизија туженог изјављена против пресуде Привредног апелационог суда 6Пж 4681/21 од 28.10.2021. године.

**ОДБАЦУЈЕ СЕ** ревизија туженог изјављена против пресуде Привредног апелационог суда 6Пж 4681/21 од 28.10.2021. године, као недозвољена.

### Образложење

Привредни апелациони суд је донео пресуду 6Пж 4681/21 дана 28.10.2021. године којом је одбио жалбу туженог као неосновану и потврдио пресуду Привредног суда у Новом Саду П 1350/2020 дана 16.03.2021. године у I ставу изреке, којим је обавезан тужени да тужиоцу исплати износ од 60.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 22.08.2020. године до коначне исплате, износ од 40.622,34 динара на име обрачунате камате и износ од 28.500,00 динара на име накнаде трошкова поступка.

Против наведене другостепене пресуде је тужени изјавио благовремену ревизују позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку, због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао разлоге за посебну ревизију применом одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку и одлучио да не дозволи посебну ревизију, јер за то нису испуњени законом предвиђени услови.

Ревидент сматра да треба дозволити посебну ревизију из разлога што се ради о правном питању од општег интереса и правном питању у интересу равноправности грађана, и ради уједначавања судске праксе, имајући у виду природу спора и садржину тражене правне заштите. За спорна питања поставља питање активне легитимације

тужиоца, питање преласка потраживања са поверица на испуниоца и наступање застарелости потраживања.

Према чињеничном стању на коме је заснована побијана пресуда, правни претходник тужиоца Металс банка АД Нови Сад и Република Србија – Министарство пољопривреде, шумарства и водопривреде и Министарство финансија – Управа за трезор, су 19.09.2007. године закључили Уговор о регулисању међусобних односа у реализацији програма краткорочног кредитирања регистрованих привредних газдинстава, којим су уредили међусобне односе у вези са одобравањем краткорочног кредита пољопривредним газдинствима – физичким лицима уписаним у регистар пољопривредних газдинстава. У члану 2. уговора је предвиђено да захтев за одобравање краткорочног кредита пољопривредник подноси банци, која га као администратор прослеђује Управи. У члану 3. уговора предвиђено је да ће банка у име и за рачун министарства закључити уговоре о краткорочним кредитима у складу са уредбом, програмом и одредбама овог уговора. У члану 7. предвиђено је да банка као администратор не сноси ризик наплате кредита, у случају неблаговременог враћања кредита или ненаплативости кредита одобрених у складу са овим уговором. Правни претходник тужиоца и тужени су у складу са напред наведеним уговором закључили Уговор о краткорочном динарском кредиту број од 03.12.2007. године у коме је, у члану 1., наведено да је банка одобрила кориснику кредит у износу од 60.000,00 динара са роком отплате од 12 месеци од дана пуштања кредита у течај. Како је првостепени суд утврдио, у члану 1. тог уговора наводи се да на основу позитивне оцене министарства и Управе о испуњености услова за одобравање кредита по захтеву корисника кредита, банка као администратор у име и за рачун министарства одобрава кредит кориснику кредита у износу од 60.000,00 динара, који се кредит одобрава из средстава која обезбеђује министарство, а реализије се уплатом са подрачуна Фонда за подстицање развоја пољопривредне производње у републици на наменски текући рачун корисника кредита отвореног код банке (члан 2. уговора). Чланом 4. уговора је одређено да по истеку уговореног рока отплате, односно на дан 03.12.2008. године, корисник кредита је обавезан да врати износ искоришћених средстава по кредиту, са припадајућом каматом, у укупно обрачунатом износу од 63.074,00 динара, уплатом на наменски текући рачун код банке. Анексом I уговора од 10.04.2008. године закљученим између правног претходника тужиоца и туженог, продужен је рок отплате кредита на годину дана почев од дана доспелости по основном уговору, тако да кредит доспева за враћање на дан 30.11.2009. године у укупно обрачунатом износу од 66.150,00 динара. Тужени није вратио дуг по основу уговора о кредиту и анекса уговора. Над тужиоцем је отворен стечај 08.04.2013. године.

На основу наведених утврђених чињеница првостепени суд је закључио да није основан приговор застарелости потраживања кога дефинише као потраживање тужиоца, банке, даваоца кредита према туженом као кориснику кредита, на основу уговора о кредиту, тако што закључује да од доспелости потраживања 30.11.2009. године до дана подношења тужбе 24.09.2020. године, уз застој рока у периоду од 08.04.2013. године до 08.04.2014. године, није протекао рок од 10 година.

Другостепени суд такође закључује да су правни претходник тужиоца и тужени били у облигационом односу по основу уговора о кредиту у смислу члана 1065. Закона о облигационим односима, из ког је тужилац ставио на располагање туженом износ од 60.000,00 динара, а тужени се обавезао да врати тај износ у одређеном року, са

уговореном каматом, у укупном износу од 66.150,00 динара и да је у обавези и да тужиоцу исплати законску затезну камату обрачунату на износ од 34.472,34 динара. Одлуку првостепеног суда о приговору застарелости потраживања другостепени суд сматра правилном уз застој застарелости по члану 86. Закона о стечају и прописани рок за застарелост потраживања од 10 година из члана 371. Закона о облигационим односима. Другостепени суд сматра ирелевантним приговор туженог, да се у конкретном случају не може применити одредба члана 86. Закона о стечају зато што сматра да предметно потраживање није потраживање банке, већ Републике Србије. Ирелевантним зато што је тужилац ступио у права министарства у складу са одредбом члана 300. Закона о облигационим односима, у часу када је исплатио министарству износ на који је обавезан пресудом П 1008/2018, у којој је утврђено потраживање Републике Србије према стечајном дужнику овде тужиоцу и који износ је исплаћен Републици Србији, Министарству пољопривреде и заштите животне средине. Пошто је тужилац по самом закону ступио на место министарства, застарелост потраживања ваља ценити на начин како то чини првостепени суд. По питању активне легитимације другостепени суд има двојакe разлоге. Прво, сматра да је тужилац активно легитимисан јер је закључио уговор о кредиту са туженим, а друго, и поред тога, тужилац је у складу са пресудом П 1008/2018 исплатио 8.011.350,16 динара Министарству пољопривреде, шумарства и водопривреде, па је законском суброгацијом ступио на место повериоца, основном у одредби члана 300. Закона о облигационим односима.

Ревидент не указује на другачију судску праксу у погледу става о активној легитимацији заснованој на уговору о кредиту, нити о активној легитимацији заснованој на законској суброгацији, из конкретног чињеничног основа. Такође, ревидент не указује на другачију судску праксу у погледу примене материјалног права од значаја за оцену приговора застарелости потраживања из конкретног чињеничног основа.

Врховни касациони суд оцењује да не постоји потреба за уједначавањем судске прексе, нити постоји потреба за посебном ревизијом зато што се питање активне легитимације, или питање застарелости потраживања може сматрати правним питањем од општег интереса, или у интересу равноправности грађана. Такође, материјално право од значаја за оцену активне легитимације, или застарелости потраживања према конкретном чињеничном стању не захтева ново тумачење.

Нижестепени судови су закључили да се ради о облигационоправном односу између овде тужиоца и туженог из уговора о кредиту, иако је у уговору наведено да га је тужилац закључио у име и за рачун трећег лица.

Из образложења пресуде Привредног суда у Новом Саду П 1008/2018 од 07.02.2019. године произилази да је овде тужилац обавезан да тужиоцу у тој парници, Републици Србији, Министарству финансија – Пореска управа – Филијала Нови Сад и Министарству пољопривреде и заштите животне средине, исплати новчани износ на име накнаде штете која је по тужиоца наступила због немогућности наплате износа одобрених кредита, с обзиром да тужени, а овде тужилац, није покренуо поступке принудне наплате према крајњим корисницима уговора о кредиту, што је била његова уговорна обавеза. У тој пресуди је суд изнео разлог да тужилац није могао своје право на наплату кредитних обавеза остварити од крајњег корисника јер је само банка имала

активну легитимацију за покретање поступка принудне наплате. Тиме произилази да је суд у тој парници стао на становиште да је чињеницом да су уговори о кредиту закључени између банке, овде тужиоца и корисника кредита само банка имала активну легитимацију за покретање поступка ради наплате. И у тој парници, као и у овој, судови су стали на становиште да је уговор о кредиту, закључен између банке тужиоца и туженог као корисника кредита извор облигације. Према таквим разлозима изнетим у ревизијом побијаној пресуди, да је тужилац поверилац по уговору о кредиту кога је закључио са туженим, да тужени није испунио обавезу из уговора о кредиту који је закључио са тужиоцем, да је над тужиоцем отворен стечај, оцењен је и приговор застарелости као неоснован. Према таквим разлозима пресуђења, нема основа за посебну ревизију, прописаних чланом 404. Закона о парничном поступку. из тих разлога је одлучено као у првом ставу изреке решења.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. Закона о парничном поступку и нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Тужилац је против туженог поднео тужбу 24.09.2020. године. Вредност предмета спора је 60.000,00 динара.

Одредбом члана 487. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да су у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да у споровима мале вредности, против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

Како се конкретном случају ради о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку, изјављена ревизија сходно одредби члана 479. став 6. Закона није дозвољена.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке решења.

**Председник већа – судија  
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка  
Управитељ писарнице  
Марина Антонић